

Pytania prejudycjalne

W odniesieniu do podstawy uzasadnienia wyroku wskazanej w pkt 3.6 lit. i):

- a) Czy art. 4 ust. 4 Konwencji o prawie właściwym dla zobowiązań umownych⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że postanowienie to odnosi się jedynie do umów czarterowych na jeden rejs i wszelkie inne rodzaje umów czarterowych nie są objęte tym postanowieniem?
- b) Jeżeli na pytanie a) zostanie udzielona odpowiedź pozytywna, czy art. 4 ust. 4 Konwencji o prawie właściwym dla zobowiązań umownych należy interpretować w ten sposób, że wówczas gdy przedmiotem innego rodzaju umów czarterowych jest również przewóz towarów, dana umowa jest w zakresie dotyczącym tego przewozu objęta zakresem stosowania tego postanowienia, a w pozostałym zakresie właściwe prawo jest ustalane w oparciu o art. 4 ust. 2 tej konwencji?
- c) Jeżeli na pytanie b) zostanie udzielona odpowiedź pozytywna, na podstawie którego z dwóch wymienionych porządków prawnych należy dokonać oceny zarzutu przedawnienia roszczeń wynikających z umowy?
- d) Jeżeli zasadniczym przedmiotem umowy jest przewóz towarów, czy wówczas nie należy uwzględnić podziału wskazanego w pytaniu b), a właściwe prawo mające zastosowanie do wszystkich części umowy należy w takiej sytuacji ustalić na podstawie art. 4 ust. 4 Konwencji o prawie właściwym dla zobowiązań umownych?

W odniesieniu do podstawy uzasadnienia wyroku wskazanej w pkt 3.6 lit. ii):

- e) Czy szczególną regulację ustanowioną w art. 4 ust. 4 zdanie drugie Konwencji o prawie właściwym dla zobowiązań umownych należy interpretować w ten sposób, że domniemań zawartych w art. 4 ust. 2, 3 i 4 nie stosuje się dopiero wówczas, gdy z całokształtu okoliczności wynika, że wskazane w tych postanowieniach kryteria zastosowania łączników nie mogą być w rzeczywistości miarodajne, czy też już wówczas, gdy z okoliczności tych wynika, że występuje przewaga łączników związanych z innym państwem?

⁽¹⁾ Konwencja o prawie właściwym dla zobowiązań umownych otwarta do podpisu w Rzymie dnia 19 czerwca 1980 r.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (szósta izba) wydanego w dniu 29 stycznia 2008 r. w sprawie T-206/07 Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware przeciwko Radzie Unii Europejskiej wniesione w dniu 7 kwietnia 2008 r. przez Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware Co. Ltd

(Sprawa C-141/08 P)

(2008/C 158/16)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware Co. Ltd (przedstawiciele: J.-F. Bellis, avocat, G. Vallera, barrister)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej, Komisja Wspólnot Europejskich, Vale Mill (Rochdale) Ltd, Pirola SpA, Colombo New Scal SpA, Republika Włoska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- uwzględnienie tych samych żądań, które przedstawiono w postępowaniu przed Sądem Pierwszej Instancji w sprawie T-206/07, to jest stwierdzenie nieważności rozporządzenia (WE) nr 452/2007⁽¹⁾ w zakresie w jakim znajduje zastosowanie wobec wnoszącego odwołanie;
- obciążenie Rady kosztami postępowania przed Sądem Pierwszej Instancji i przed Trybunałem.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnosi dwa zarzuty na jego poparcie.

W pierwszym zarzucie wnoszący odwołanie twierdzi, że Sąd Pierwszej Instancji nie udzielił odpowiedzi na pierwszy zarzut podniesiony przez niego w celu stwierdzenia nieważności, oddalając go na podstawie ustalenia oczywiście sprzecznego z dokumentami zawartymi w aktach sprawy, zgodnie z którym rozważanie kwestii dotyczącej wykładni art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego⁽²⁾ i pkt 44 wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 14 listopada 2006 r. w sprawie T-138/02 Nanjing Metalink przeciwko Radzie (Zb.Orz., s. II-4347) jest pozbawione znaczenia. Jak zauważyła bowiem sama Rada w odpowiedzi na skargę, to właśnie z tego powodu, że Komisja uznała, iż przesłanki konieczne dla dokonania zmiany pierwotnie przyjętego rozwiązania, takie jak zostały wymienione w ww. wyroku, nie były spełnione, Komisja zmieniła swe ostateczne stanowisko przyznające wnoszącemu odwołanie status przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej. W rezultacie Sąd Pierwszej Instancji oparł swoje rozumowanie na nieścisłych ustaleniach pomijając jednocześnie kwestię wykładni art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego oraz kwestię, czy artykuł ten pozwala Komisji na zmianę początkowego stanowiska w toku postępowania w przedmiocie przyznania bądź nie statusu przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej.

W drugim zarzucie wnoszący odwołanie twierdzi, że Sąd Pierwszej Instancji błędnie przyjął, iż naruszenie przysługującego mu prawa do obrony, jakkolwiek niepodważone i stwierdzone przez ten sąd, nie może prowadzić do stwierdzenia nieważności zaskarżonego rozporządzenia z uwagi na fakt, że nie było możliwe, aby postępowanie administracyjne mogło zakończyć się innym wynikiem. Rozważenie kwestii wykładni art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego i pkt 44 ww. wyroku w sprawie Nanjing Metalink, miałyby bowiem decydujące znaczenie w postępowaniu administracyjnym i gdyby Komisja podporządkowała się wymogom proceduralnym art. 20 ust. 5

rozporządzenia podstawowego, wnoszący odwołanie mógłby skutecznie przedstawić swą własną wykładnię art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego.

- (¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 452/2007 z dnia 23 kwietnia 2007 r. nakładające ostateczne cło antidumpingowe i stanowiące o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz desek do prasowania pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Ukrainy (Dz.U. L 109, str. 12).
- (²) Rozporządzenie Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 1996, L 56, str. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Cataluña (Hiszpania) w dniu 14 kwietnia 2008 r. — N.N. Renta, S.A. przeciwko Generalidad de Cataluña

(Sprawa C-151/08)

(2008/C 158/17)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Tribunal Superior de Justicia de Cataluña (Hiszpania).

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: N.N. Renta, S.A.

Strona pozwana: Generalidad de Cataluña.

Pytania prejudycjalne

Czy utrzymanie stopniowej lub proporcjonalnej stawki Impuesto sobre Actos Jurídicos Documentados [podatku od czynności prawnych dokonanych w formie dokumentu urzędowego] jest zgodne z art. 33 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG (¹) z dnia 17 maja 1977 r., w sytuacji gdy stosowana jest ona do nadania urzędowej formy umowie sprzedaży zawieranej przez przedsiębiorcę, którego działalność polega na zakupie i sprzedaży nieruchomości lub ich zakupie w celu późniejszego ich przekształcenia lub wynajmu, przy czym zdarzenie podatkowe, podstawa opodatkowania i podatnik pokrywają się z podatkiem od wartości dodanej, który jest wymagalny jednocześnie z tytułu tej samej transakcji sprzedaży?

(¹) W sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoliczona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, str. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden w dniu 16 kwietnia 2008 r. — X przeciwko Staatssecretaris van Financiën

(Sprawa C-155/08)

(2008/C 158/18)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: X

Strona pozwana: Staatssecretaris van Financiën

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 49 WE i 56 WE należy interpretować w taki sposób, że nie sprzeciwiają się one temu, aby państwo członkowskie w przypadkach, w których zagraniczne wkłady oszczędnościowe (przychody z takich wkładów) zostaną zatajone wobec jego organów podatkowych, stosowało przepis, który w celu zniwelowania braku skutecznych możliwości kontroli w odniesieniu do zagranicznych wkładów oszczędnościowych przewiduje termin, w którym można wydać decyzję określającą zobowiązanie podatkowe wynoszący 12 lat, podczas gdy w odniesieniu do wkładów oszczędnościowych (przychodów z takich wkładów), które znajdują się na terytorium kraju, gdzie istnieją możliwości skutecznej kontroli, obowiązuje termin w którym można wydać decyzję określającą zobowiązanie podatkowe wynoszący 5 lat?
2. Czy na udzielenie odpowiedzi na pytanie pierwsze ma wpływ to, czy oszczędności znajdują się w państwie członkowskim w którym obowiązuje tajemnica bankowa?
3. Czy, w przypadku udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej, art. 49 WE i 56 WE sprzeciwiają się także temu, aby grzywna nałożona w związku z zatajeniem dochodu lub majątku w odniesieniu do których określa się zobowiązanie podatkowe była określana proporcjonalnie do kwoty podatku uszczuplonego w tym dłuższym czasie?